

Nenávist, oheň, láska

Plameny na moři

Ondra Berti

● ■ pointa

Plameny na moři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondra Berti

Plameny na moři – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nenávist, oheň, láska

Plameny na moři

Ondra Berti

● ■ **pointa**

Text © Ondra Berti, 2024
Obálka © Jan Maren, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-505-3
ISBN e-knihy 978-80-5664-265-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-5664-266-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-5664-264-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Braní

47 dnů před katastrofou

-Kate-

Mám ráda Naše město. Je velké a plné nečekaných divů; ohromných skleněných domů tak vysokých, až se zdá, že by se snad mohly dotknout nebes a pozdravit všechny ptačice, které tudy proletují; a také chrámů na uctívání jediné důležité věci na našem světě: ženy. Davy žen každého rána vyplňují uličky města a všechny se smějí, tedy alespoň skoro všechny, ale o těch jiných se prozatím bavit nebudeme.

Stejně jako Naše město mám ráda i Náš ostrov, náš domov, okolo něhož se do nekonečna rozprostírá voda, čímž působí úplnou neviditelnost ostatních Míst za mořem. Ne že by nás ona místa zajímala. Vláda, a hlavně pak prezidentka Spanilá totiž tvrdí, že tato místa vyplňuje strach a násilí, že se tu vedou neustálé války, protože tu velí muži. Představa Felitek, obyvatelek Našeho ostrova, o Místech za mořem se skládá z mohutných těl navršených jedno na druhém a nekonečné šedi a nešťastných, bezmocných žen. Vlastně nevím, jak se této pravdě dostaly, když jsme od Míst za mořem kompletně odříznuté, nemohou tam létat letadla, ani drony. Přesto je mi občas, při pohledu na nekonečnou prázdnotu moře okolo nás, smutno. Ale tyto myšlenky samo sebou nemohu vyslovovat nahlas.

Musím teď vypadat ohromně nezdvořile, vůbec jsem se nepředstavila. Jmenuji se Kate. Kate Naklizená, abych byla přesná. Mé příjmení, tak jako každé na Našem ostrově, není náhodné, opravdu mívám doma perfektně

naklizen. Bydlím v útulném domečku, tak jako každá z nás, ale ten můj je svým vnitřkem snad ten nejkrásnější. V kuchyni byste nenašli jednu pokličku mimo stojan, jednu sklenici mimo skříňku. Špinavé nádobí skládám bezprostředně po jeho použití do myčky, hnusilo by se mi nechávat všechnu tu špínu v domě déle, než je potřeba. V obýváku byste nenašli ponožku na stolku. Na stole neleží jediná tužka mimo místo. Ze všech těchto věcí se mi dělá zle, proto raději pojďme řešit jiné záležitosti.

Procházím se po ulici Našeho města a dýchám čerstvý vzduch. Je mi krásně, cítím pocit, jaký by měla pociťovat každá z Felitek, připadá mi, že jsme přišly na tajemství, jež se ženy snažily objevit již tak strašně dlouho, a přitom to bylo tak jednoduché – stačilo odstranit muže.

Odstranit muže –

Odstranit muže –

Pozítří – Pozítří – Pozítří –

Nechci nad tím přemýšlet, vlastně nad tím přemýšlet ani nemůžu. Prohlížím si domy, kolem nichž procházím. Jeden jako druhý, tak aby se každá žena cítila dobře, a přitom tak odlišné, každý něčím speciální. Můj je krásně naklizený, okna mu prosvítají a na fasádě byste nenalezli jedinou kapku špíny. Na druhou stranu – zahrada mě nezajímá, proto není dvakrát naklizená, vlastně se jí nikdo moc nezabývá, kdo by se jí také zabýval, když ne já. Žiji sama. Ale dost o mně. Míjím dům plný šílených barev a vím, že to musí být dům paní Barevné, pak vidím ten plný všemožných zvířat, dům paní Zvířecí. Jsou tu také samozřejmě ty, které se téměř ničím nevyznačují, domy žen, které nemají vynikající zájmy, ale těch je minimum. Od dob, kdy nežijeme s muži, se naše zájmy údajně znovu probudily, už nemusíme myslet jen na vaření večere a hlídání dětí.

Samozřejmě máme děti. Existují ale okolo nich určitá pravidla. Tak zaprvé nic nemůže fungovat starými způsoby, jelikož tu s námi nežijí muži, musí se procházet dlouhými procesy, aby mohla žena vůbec dítě mít. A zadruhé všechny novorozené muže ihned posíláme pryč, protože muže tu přece nechceme.

A pak je zabíjíme –

Pokárám sama sebe, že nad takovými věcmi přemýšlím.

Ne, nemůžeme je zabít, kdo by nám jinak stavěl silnice a čistil kanalizace –

Teď už jsem na sebe opravdu naštvaná, nejraději bych si vlepila facku.

–

Klid.

Rozhlédnu se kolem a uvidím jednu ze svých sousedek a kamarádek, Lenku Láskovou. Je se svou kamarádkou, kterou sice dobře neznám, ale o které jsem si jistá, že je skvělý člověk –

Ne. Ne, to není pravda.

Znova se nadechnu a pozdravím: „Ahoj, Leni, a dobrý den, paní Barevná.“ Usměji se, falešně, tak jako dělám mnoho věcí. Lenka Lásková ví všechno o všech a ohromně ráda drbe, to vám asi mohlo být jasné. Má černé vlasy a na sobě tolik růžové, že byste se z toho nejraději pozvraceli. Jestli máte ve svém životě jakoukoli typickou drbnu, tohle je ona. Její oči jsou plné zvědavosti a falše, té, která vás zradí kdykoli, kdekoli a jakkoli.

Na druhou stranu paní Barevná je... no prostě barevná, barvy vyplňují její celou osobnost, nosí zelený baret a dlouhý červený kabát, ne příliš teplý, přes který ven vykukuje žluto-růžové triko s modrými kalhoty, a to vše doplňují černé boty, jen aby měla ve svém outfitu zastoupeny barvy všechny. Nejen její zevnějšek je ale vyplněný barvami, mám pocit, jako by i vnitřně jen zářila barvami. Občas mě ale také napadne, zdali nemělo být paní Barevné spíš přiděleno příjmení Neladící, protože krom šílené barevnosti má její oblečení také nikdy-neladící vlastnost.

Paní Barevná by snad chtěla něco říct, ale Lenka ji zastaví se slovy: „Ale to je náhodička, Kate!“ a už mě objímá a dává mi pusy na obě strany tváře a já se tvářím, jako by se mi to líbilo, i když se mi to nelíbí. Navíc se usmívá svým

klasickým úsměvem, díky kterému mám vždy chuť ji vzít a hodit do nejbližší popelnice. Tak, aby bylo vše na svém místě. Mám ráda ženy, samozřejmě, že je mám ráda, jsou jediným chytrým druhem na Našem ostrově, ale jejich falešnost mi občas leze na nervy. „Co ty tady?“ hýkne.

„Já... Já...“ zakoktám a chvíli trvá, než mi do mozku doběhne informace o tom, proč jsem tu. „Jdu brát.“ Pousměji se. Mám celkem ráda brání, i když do toho nejsem zas takový blázen jako zbytek Felitek. Slyšela jsem, že výraz „brání“ by se v dřívějších poměrech označoval jako „nakupování“, pak ho nahradily, vlastně ani nevím proč, mám takový dojem, že to mělo co do činění s *penězi*.

„Ále, to je náhodička!“ vyjekne Lenka a znovu mě obejmě a skáče při tom jak namyšlená, pubertální holka. „My tam právě taky jdeme!“

Tak tedy jdeme všechny společně brát, i když bych raději šla sama, nebo aspoň ne s někým, kdo vezme každé vaše slovo, tisíckrát ho překroučí a pošle ho do světa a s někým, kdo je šíleně barevný a neladící.

Lenka celou dobu cosi ječí, ale já se po chvíli začnu soustředit hlavně na paní Barevnou, která od začátku nepromluvila ani slovo, a ne, že bych ji znala, ale z doslechu vím, že nebývá takto tichá. „Je vám dobře?“ zeptám se nakonec.

Paní Barevná jako by se dostala ven z transu, panenky v očích se jí tak nějak zaostří, ale než stačí odpovědět, ozve se: „Mně? No mně je přece výborně, jak jinak!“

Odkáslu si. „Je vám dobře, paní Barevná?“

Vidím chvíli nepochopení na tváři Lenky a pak postupné utichnutí, což je u ní tak zvláštní.

„Jo, jo, jasně,“ odpoví Barevná, ale její hlas je stále tak nějak v oblacích. „Proč si vlastně už dávno netykáme?“ Natáhne ke mně ruku. Uchopím ji. „Lucka.“

„Kate,“ řeknu klidným hlasem. Naše ruce se vzdálí. „Bydlím jenom kousek od tebe, myslím, že už bylo docela na čase, abysme se vážně poznaly!“

Na to odpoví jen chabým úsměvem a já si pomyslím, že jsem si chování bláznivé paní Barevné takto opravdu nepředstavovala.

A Lásková zas spustí svůj nekonečný monolog o tamté, které si prý líbí tamta, a o té jiné, která neumí vařit, a o té, které se před pár dny narodilo dítě, ale byl to kluk, tudíž jí ho musely odebrat.

– a já si zase vzpomenu na *něj* –

Ale to už se pomalu blížíme k náměstí, které je jednou z věcí, na které jsem na Našem ostrově nejpyšnější. Již dlouho před úplným středem města začnou domy zdobit dlouhé oblé podchody, jejichž fasády jsou pomalovány všemi možnými druhy květin, tak nádherných květin, skoro tak nádherných jako ženskost sama. Dále začnou jednu a druhou stranu ulice spojovat mosty tak vhodné pro romantický večer. Opravdová krása vás ale ohromí, až když doopravdy přijdete na náměstí. Stojí tu velká spousta stánků s víny a ovocem, ale také s nočními a denními krémy a jinými čistě ženskými produkty. Domy jsou stejné jako všechny ostatní, to jistě, ale postrádají téměř všechny zdi, vše vyplňuje sklo a šťastlivé obyvatelky těchto domů se cítí, jako by spaly na louce, v plném slunečním světle. I jména těchto žen vyplňuje sklo, bydlí tu paní Prosklená, paní Zasklená, a konečně moje dobrá kamarádka od dob školy, a tentokrát opravdu lepší než Lenka, Sofie Skleněná.

„Stejně je to náměstí krásný, nemyslíte?“ prohodí Lenka po své jediné chvíli ticha. Obě mlčky přikýveme.

A vydáme se dovnitř obchodu, kde stojí desítky regálů a skříněk se vším, co by si žena mohla přát. Mají tu košile, kalhoty, trička, kabáty, boty, šaty, jednoduše všechny druhy oblečení, ve všech různých barvách tak, aby si každá dokázala vybrat, a hlavně na každém kusu stojí napsány holčičí motivující motta, jako třeba HOLKY VLÁDNOU SVĚTU nebo SÍLA JE ŽENSKÉHO RODU. Strávíme tu dlouho, dost dlouho, hlavně protože Lenka si chce vyzkoušet snad úplně všechno. Spatříme ji v černých, růžových (jak jinak), zelených i modrých šatech, v bílém triku, v pruhovaném námořnickém triku, v crop-topu, v dlouhém černém kabátu.

Když se nám něco zalíbí, položíme to na hromadu a pak odejdeme z obchodu s několika desítkami kusů oblečení navíc.

Tím ale naše výprava nekončí. „Dáme obchod paní Kráskové?“ zeptá se Lenka se spikleneckým a zároveň natěšeným úsměvem a ano, musím uznat, že i mě to celkem začalo bavit. „Jo,“ přikývnu. „Jasně.“ A tak následujících několik desítek minut strávíme v obchodě s parfémy a krémy na ruce a všemi možnými vymoženostmi péče o tělo, které nakonec tělo jen zhorší, ale ženy jsou jimi posedlé. V hodinách dějepisu nás učily, že muži takoveto přípravky nepoužívali, a přesto vypadali tak skvěle...

...ale přes problém absence krásy mužské tváře se naše společnost už dávno dostala.

A navíc, ženy jsou a vždy byly krásnější, muži vlastně nevlastní žádnou krásu, je to něco jiného, co ženy, ale ne Felitky, na nich přitahuje. Možná je to mužnost, pocit nekonečné ochrany před zlem, možná síla, kterou ženy, ale ne Felitky, obdivují...

My Felitky již po dlouhé doby obdivujeme jen krásu ženského těla, a tak to také zůstane.

Vybereme podstatnou část obchodu. Občas mě zarazí, jak se dokážou dalšího dne na regálech objevit nové dávky zboží. Vlastně mě to zarazí hodně moc a snažím se na tuto otázku najít odpověď, i když už ji dávno znám, dávno ji znám, ale nesmím nad ní přemýšlet.

Na poslední chvíli zabočím do obchodu s knihami, ale dle pohledů svých dvou společníků poznám, že knihami pohrdají. Když už něco čtou, jedině na svých mobilech.

Stmívat se muselo začít chvíli předtím, než vyjdeme na cestu zpět domů. Postupujeme pomalými kroky, protože je jaro, a ještě mnoho času bude trvat, než se setmí úplně a pravda je taková, že – ne, *nemysli na to* – že možná – *ne, sakra na to nemysli* – tudíž nijak nepospícháme. A Lenka samo sebou tlachá o tom a o tamtom, zatímco Lucka Barevná ve svých nových strakatých šatech mlčí a já se dívám na smrákání, na oranžový pruh, který

zbyl po slunci a nyní se vznáší nad městem jako by ho chtěl chránit, což je samozřejmě kravina, jediné, kdo nás může chránit jsme my samy, my, ženy, nejsilnější a nejkrásnější rasa na světě.

„Tyjo, někde jsem četla, že dneska ve zprávách má být nějaká nová reportérka a že má mít náhrdelník z pravejch perel.“ Samozřejmě to řekla Lenka a nemělo to znít závistivě, ale stejně to tak znělo, protože i když nám jsou každého rána dováženy nové a nové, je jich na Našem ostrově stále málo, ti, co je vyrábějí nejspíš nestíhají.

„Týjo,“ podotknu, i když je mi to vlastně jedno.

Nejprve dojdeme k domu Lucky, která nás mile pozdraví a několikrát obejmeme a vypadá to, že už zas nabyla své bláznivosti. Pak dojdeme i k našim dvěma domům, které stojí vedle sebe, tudíž se vídáme téměř pořád, ale přesto mě Lenka pevně obejmeme a řekne: „Mám tě strašně ráda, Kate.“

A mně přeběhne mráz po zádech, protože nechci, aby něco pochopila špatně, já nejsem jedna z *nich*, proto se rychle odtrhnu a řeknu: „Jo, jo, já tebe taky.“

O pár sekund později se za mnou zavřou dveře mého přeuklizeného domu a vím, že dveře růžového domu se zavřely taky.

Náhrdelníky

46 dnů před katastrofou

-Lukkas-

Sedím na posteli s pocitem, jaký pociťuju už tak dlouho, tak dlouho, až si skoro už nedokážu rozpomenout, jaké to bylo před tím vším. Jako malý jsem možná byl šťastný, pobíhal jsem po továrně a leckde pomáhal, nevěděl jsem, kde přesně jsem, a proč jsem tady, a hlavně jsem nevěděl, kdo jsem, ale bylo mi to nějak jedno.

Pak ale přišel čas, kdy jsem se sám sebe na takovéhle otázky ptát začal, a tehdy ve mně doopravdy vzkvetla nejistota, jakou mám v sobě zakódovanou hluboko. Nic nám tady dole neříkají. Kdybych mohl spočítat přesně všechen čas, co jsem strávil na denním světle za celý svůj život, pohyboval by se asi okolo pár minut.

Nic nám neříkají, ale muži a kluci si mezi sebou stejně povídají. Tvrdí, že svět tam nahoře je ovládaný ženami, což by vlastně docela vysvětlovalo zvláštní, autoritní přítomnost ženy, které s oblibou říkáme Růženka, na všech přepravách zboží do hranatých nákladáků. Říkají, že to tak nebylo vždy. Vyrukují, že kdysi byl svět převážně veden muži, že ženy byly ponižovány a nebrány vážně, že se jednalo jen o jakýsi poddruh, který mužům nosil pití. Pak se to ale prý zlepšilo a nakonec se dosáhlo společnosti, ve které si byli ženy a muži rovni, pohlaví už nebylo důležité, každý mohl zastávat jakoukoli funkci. To vše je tak nějak v našem povědomí, víme o tom, ale zbytek je nejasný. Snad je to tím, že nám o něm předci s námi tu zavření už nechtěli

vyprávět. Je jasné, že se tato země, tento ostrov, jakýmsi způsobem odtrhl od zbytku světa, a že tu nyní ženy vládnou nad vším a my muži –

– my muži jim sloužíme. Nyní jsme my poddruh, my nosíme pití. A to jen ti, kteří dopadnou dobře. Ti méně šťastliví pracují na linkách nebo v zemědělství, jednoduše dělají to, co ženy nechťejí dělat. A ty ještě méně šťastliví –

Přestanu civět na šedou zem a zvednu se, ohlížejíce se po svém pokoji. Pode mnou leží postel s bílými prostěradly, nudnými, nijakými. Za mnou se nachází vysoká, šedá skříň naplněna jen jedním mým oblečením, tím formálním, které na sebe bereme, když přijde návštěva, teda nějaká žena. A ne že bychom si ho chtěli brát, musíme. Naštěstí se od formálního obleku upouští, nejspíš ženy pochopily, že nutit nás se převlíkat před každou návštěvou by byla jenom ztráta času. To by musela přijít fakt důležitá návštěva, abychom si museli vzít formální oblek.

Co si také musíme brát je prášek, který nám má otupit smysly, ale hlavně svaly, abychom nemohli ani pomyslet na povstání, natož ho pak uskutečnit. Prášky jsou tři – zelený, žlutý a červený. Dělené jsou podle fyzické a psychické zdatnosti, čím je člověk hloupější (nebo alespoň nerebelštější) a slabší, tím lehčí prášek má. Byl jsem zvyklý na své zelené prášky, zvládal jsem přemýšlet i pohybovat se s nimi. Bral jsem je od chvíle, co si pamatuju, přišly mi jako obyčejná součást života, jako bonbony.

Před dvěma týdny mi přidělily žluté. Několikrát jsem si je vzal a řeknu vám jedno: ani si nejsem jistý, jestli to byly dva týdny, zda jsem v deliriu nestrávil mnohem, mnohem déle. Blouznil jsem, potácel jsem se továrnou a poslouchal rozkazy, co mi předával přístroj na rameni, rameňák. Mluví odtud na mě žena, dává mi příkazy, od doby, co si pamatuju. Jednoho dne jsem naštěstí zvládl obtížný úkol si prášek nevzít, nechat si ho pod jazykem a pak ho hodit do kapsy. Víím, existují mnohem vynalézavější schovky než kapsy, ale žádná mě nenapadla. Od toho dne jsem prášky nebral, dnes už mi při každém kroku kapsa zacinká a většina mužů ví, co se děje, teda aspoň by to rozhodně věděla, kdyby nebyli zblblí prášky.

Vyjdu z pokoje. Beztak už jsem vám ho celý popsal, kromě miniaturního nočního stolku samozřejmě taktéž oděného do šedé barvy. Vyjdu do chodby plné trubek a po pravé straně mám zábradlí, z něhož jde dost dobře vidět na muže, kteří tam dole pracují.

Vyrábějí náhrdelníky.

Náhrdelníky z perel.

Ukázalo se, že sběr perel je pro ženy dostatečně zábavná práce, rozhodly se samy ponáret do hlubin a otevírat mušle a pozorovat okolní ryby. Ale výroba náhrdelníků, ta těžká, neměnná práce, kdy opakujete pohyby dopředu a dozadu a dolů tisíckrát za sebou, ta už se jim nezamlouvala. Chvilí přemýšlím nad množstvím prací podobného typu, těch linkových, kde my muži musíme ztrácet životy. Tolik prací a tolik schopných mužů, kteří dělají jen poskoky ženám –

– a navíc jsme otupováni.

– Teda kromě mě.

A taky kromě Bradleyho. Ale to vám musí být divné, že jsem se ještě nepředstavil. Jsem Lukkas. Já vím, asi jste to jméno znali jen s jedním k a mně to bylo taktéž mnohokrát řečeno, ale *ona* se jednoduše rozhodla mi toto jméno dát, a tak ho nosím, *ona* –

– *máma* –

Bradley je jediný důvod pro mou dobrou, nebo vlastně aspoň nějakou znalost jazyka. Pro ženy není důležité, abychom správně mluvili, vlastně by jim nejspíš vyhovovalo, kdybychom nemluvili vůbec, a díky práškům to tak častokrát také je, mnoho mužů nemluví, obzvlášť ti, kterým jsou vnucovány červené pilulky. Vnucovány jen v jistém slova smyslu. Ale to prozatím nechme být.

Slezu po schodech a zamířím rovnou k Bradleymu, který na mě už z dálky mává. Má okolo sebe kupu naslouchajících mužů, většina z kterých ani

neví, o čem povídá, kvůli pilulkám, ale líbí se jim naslouchat o pauzách také něčemu jinému než bití kladiv do perel. Bradley umí mluvit naprosto skvěle, vlastně tak nějak předpokládám, že někdy dávno kdesi řekl, ale muselo to být už opravdu moc dávno, jelikož nyní je starý, kvůli vypadnutí hned několika zubů mu není rozumět a já si ho v téhle věznici pamatuju, co jsem se narodil.

„Ále, Lukku!“ vyhrkne a postaví se ke mně, jeho vousy se při tom zakinklají.

„Prosím tě, nevstávej kvůli mně,“ řeknu zas já, ale usmívám se, pobouchám ho po rameni a on si zas spokojeně sedne.

„Jak se spinkalo?“ zahuhlá.

„Dobře... Teda, celkem dobře...“ Chvilí přemýšlím, jestli učinit nějakou nevhodnou narážku na ženy a na prášky, protože mě tohohle rána právě tyto dvě věci štvou, štvou mě tak strašně, ale nakonec tak neučiním. Bezťak už Bradley nejspíš pochopil, na co jsem svou nejasnou odpověď narážel. „Co ty?“

„No, víš... Stáří je hnusný, chlapče. Usneš v osm večer a v šest ráno jsi zase na nohou, přičemž během noci se musíš aspoň dvacetkrát vzbudit, abys šel na záchod.“ Pokývnu, protože už jsem podobné výroky od jiných staříků slyšel. „Ale jsou i horší věci...“ zahuhlá a mrkne při tom na mě, a i když to přes jeho zvrátněné oči není dobře poznat, pochopím, že taktéž dělá nepatrnou narážku na ženy a na prášky, které ho rozhodně taktéž štvou.

V hloučku kolem něj stojí podivná směsice mužů, mezi nimiž ti jakž takž normální, v čele s Flakem, asi čtyřicetiletým vcelku svalnatým týpkem, co je nekonečně závislý na žlutých práškách. Pak je tu ale také jeden červeno-práškový. Říká se mu Děd a jestli Flake je svalnatý, pak tenhle je naprostá korba. Svaly mu pulzují pod bílým tílkem a vypadá to, že za chvíli explodují. Všichni ale víme, že je nemůže dobře používat díky červeným práškům, které je otupují, a také otupují jeho mysl, tudíž jsem ho nikdy neslyšel vydat jediné soudné slovo. Většinu času jen mlčí nebo bručí či vydává jiné zvířecí zvuky. Jeho oči vydávají nepřítomné signály, přijde mi nemocný, je mi ho líto.

Nevím, co říct, tak zamumlám: „A počítáš to, kolikrát za noc jdeš na záchod?“

„Cože to?“ vyhrkne Bradley a mně dojde, že bych měl mluvit víc nahlas, jinak mě můj ubohý starý nahluchlý přítel neuslyší.

„Počítáš kolikrát za noc chodíš na záchod?!“

Zamyslí se. „Jo, jo, vlastně občas jo. Většinou to je tak třikrát. Ale pak tady byla ta jedna noc, kdy jsem šel šestkrát, to bylo teda něco. A to ti povím, vstávat potom v šest ráno není žádná sranda.“ Zachechtá se.

Já chvíli pozoruju, jak se chechtá a dělá to s radostí, protože během dne nemá moc podnětů k smíchu. Po chvíli ale řeknu: „Asi bych se měl jít nasnídat...“ A začnu odcházet.

Už ho nevidím, ale slyším, jak volá: „Jo! Jo, to teda měl! Cha cha chá!“

K snídani máme to snad úplně nejobyčejnější jídlo, co si pro nás ženy mohly vymyslet, teda pokud to jsou ženy, co nás tady drží. Protože stejně jako ženy by to mohl být kdokoli jiný, mohlo by se jednat o normální společnost, ve které se pohlaví o funkce dělí, nebo by to mohli být jen muži, u kterých pracuje několik žen, které nám prikazují náklad náhrdelníků do nákladáků, ale stejně tak by nás tu mohli držet mluvící auta, nebo banda mimozemšťanů, co si dokážou změnit vzhled tak, aby vypadali jako ženy.

Tím jídlem jsou plátky chleba namaštěné máslem. Už dlouhou dobu mě neopouští domněnka, že se rozhodly pro tak neutrální jídlo z důvodu jejich nerozhodnosti nad problémem naší výživy: Chtějí, abychom byli hezčí a svalnatí, tudíž by nám měly dávat samé proteiny, na druhou stranu nám nechtějí dát dostatečnou kapacitu se bránit, nechtějí, abychom je svými svaly přemohli; na to by samozřejmě měly fungovat prášky, ale co kdyby nefungovaly. Pro každou okolnost nám teda radši nedávaj příliš svaly-podporující, ale ani svaly-zabíjející jídla, prostě se usnesly na neutralitě. Funguje to na všechny, kromě Děda.

Ale to je jen taková moje domněnka.

Sednu si sám. Nemám náladu se už s nikým jiným bavit, konverzace s Bradleyem předčila mojí vůli dnes socializovat. Na chlebu chybí sůl, ale tu by nám už vůbec nedaly, sůl přeci nedodává jídlu žádné výživné hodnoty a ony potřebují jen abychom byli vyživení, ne, abychom si jídlo vychutnávali.

Jídelna vypadá jako úplně obyčejná jídelna, snad jen trochu strohá, ale ani ne příliš, do které ale kdosi, nejspíš žena, přišel, přivezl bombu plnou šedé barvy, nastavil časovač, odběhl z místnosti, zavřel dveře a nechal barvu rozptýlit všude. Vše vyplňuje šed, ať už linku, zdi, nebo dokonce hodiny visící na zdi.

Z rozjímání a jezení mě vyruší hlášení provedené ženským hlasem: „Milí muži, ko-nec snídaňové pauzy, opakuji ko-nec snídaňové pauzy!“

Pohlédnu na reproduktor a na chvíli mám chuť po něm něco hodit a rozbít ho na cucky a hledět na rozmlácené kusy a smát se jim. Ale pak se otočím, oklepu se a vyjdu z jídelny, směrem k linkám.

Stoupnu si na své místo k mé sekci náhrdelníků z perel. Mám za úkol jejich barvení a byla pro mě vybrána barva tmavě modrá. Vlastně ani nevím, proč by ženy chtěly modře nabarvené perly, které ztrácej veškerou podobnost s přírodními perlami a podobaj se spíš jakýmkoli drahým kamenům, teda, vlastně by to mohla být i bižuterie.

Štětce vedený mou rukou přejede po bývalé bílé kuličce v mých prstech. Ty mají díky tomu již napořád namodralou barvu. Hodím modrou perlu do druhé misky, vezmu si další z první. Namočím štětec do modři. A barvím.

Nahoru, dolu, otočit, nahoru, dolu.

Ultrazvuk

45 dnů před katastrofou

-Kate-

„A cítíte, jak kope?“ zeptá se doktorka Starostlivá.

„Mhm,“ zamručím.

No, dobře, je něco, co jsem vám ještě neřekla. Musela jsem brát o kus větší šaty, než jaké bych obvykle nosila, kvůli mému břichu, které náhle není tak úplně ploché. Mít další dítě jsem se rozhodla před několika měsíci, ne mnoha. Asi jsem jednoduše chtěla okusit pocit někoho vychovávat, mít kus sebe mimo sebe.

– protože u toho prvního jsem nemohla, nemohla jsem –

„No...“ zamyslí se. „Tak tím asi moje otázky končí.“ Usměje se na mě a já jí její nadšení nejspíš neoplatím, jak by chtěla, zatvářím se ustaraně, a to by přeci měla být její parketa. Mám takový dojem, že rozumí mým pocitům, ví, nad čím přemýšlím, ale nemůže s tím nic udělat. „Tak jdeme na to.“

Z opasku připevňujícímu jí tmavěji modré kalhoty ke světleji modrému triku vytáhne takový ten přístroj, k aplikování ultrazvuku, jsem si jista, že má speciální název, ale já ho nevím. Hlavou mi proletí, jak to, že se se všemi našimi technologickými pokroky nepřišlo na lepší způsob pozorování dítěte v břichu. Asi jednoduše žádný snadno dosažitelný lepší způsob neexistuje.

Anebo jsme byly moc hloupé na jeho nalezení. Třeba by ho lépe našli –

Ale to už mi břich masíruje podivnou masťou a pak přikládá nástroj a studí to, ohromně to studí. Ale nic nemůže studit víc než strach, jenž mě sžírá zevnitř, ale který nemůžu vyslovit za žádných okolností.

Obrazovka je otočena tak, abych na ni dobře neviděla, ale dá se natočit ke mně, to vím. Také vím, že se právě na obrazovce objevil první snímek –

„Omlouvám se, ale bude to kluk.“

Ta slova mi zní myslí donekonečna, znova a znova, rozbzučí veškerou hmotu a dostanou se do částí mě samé, o jejichž existenci jsem netušila.

Hledí na mě, doktorka Starostlivá se svými hnědými vlasy svázanými do culíku, aby jí nelezly do práce. Hledí na mě s nechápavým výrazem, vypadá, jako by nerozuměla tomu, proč jsem tak rozrušená, vždyť přeci kradení novorozeňat od matek je zatraceně přirozená věc, vždy se to dělalo a vždy se to dělat bude, *vždy se to dělat bude* –

Omlouvám se, ale bude to kluk.

Bude to kluk.

Vzbudím se za vzdušného hluku stroje. Asi o sekundu později mi dojde, že jsem na něj napojena.

Ale to už se ke mně blíží sestra, také s culíkem, která říká: „Omdlela jste a my musely zkontrolovat, že se vám i dítě daří dobře.“ Pohlédne na mě starostlivě. „Je vám dobře?“

Sednu si na posteli a přikývnu.

„Tak to je super.“ Pousměje se. „Teď vás odpojím od tohoto přístroje a pak máte domluvenou schůzku s paní doktorkou Starostlivou. Potřebuje vám něco říct.“ Pousměje se ještě víc, až se vlastně usměje. „A myslím, že se vám to bude líbit.“

Odpojí mě. Dojdu do kanceláře doktorky Starostlivé a ruce se mi stále ještě klepou. Ale klepat se skoro přestanou, jakmile řekne: „Mám pro vás skvělé zprávy. Za týden se vám narodí perfektně zdravá holčička!“

Tak jako špatná zpráva mi dobrá zpráva hraje v hlavě ještě dlouho po jejím zaznění, i když jdu ulicí domů a blondaté vlasy mi profukuje vítr.

Blondaté, jako je měl on.

I když nechci, přemýšlím nad tím, že samozřejmě ženy využívají muže k některým pracím, jinak by je přeci ani nenechávaly narodit. Ale co když stejně část z nich –

Nevěřím, že je ještě živý. Zabily ho a já se mu ani nesnažila pomoci.

Z okna na mě mává Lenka Lásková v růžovém. Ano, Lenka má ráda růžovou a je s ní spřízněna, ale není jediná v Našem městě, a taky není nejextrémnější. Existuje ještě paní Růžová. Její dům by mohl být hlavní postavou spousty nočních můr mužů, teda ne že bych muže znala, ale tak nějak si je představuji. I v mých nočních můrách se občas objeví. Všechny stěny jsou pokryty nadýchanou růžovou hmotou, sloupy u vchodu jsou růžové, tašky na střeše položené tak, aby jí neteklo do domu, tak činí růžově. Kdo je ale postavou všech mých nočních můr bez výjimky je paní Růžová osobně. Nosí růžovou paruku, nebo si alespoň myslím, že to musí být paruka, protože tak mnoho kudrnatých, růžových, na sebe vyskládaných, vysokých vlasů nikdo nemůže přirozeně vlastnit. Také mi přijde zvláštní její vlastnictví tmavěji růžových šatů, růžových bot, růžových silonek. A také růžových čoček do očí.

Otresu se. Existuje taktéž paní Žlutá, ale ta není tak přehnaná, a zbytek barev není zastoupen. Růžová je tak populární nejspíš proto, že byla opovrhována muži, když ještě byli pouštěni do společnosti, tedy alespoň myslím.

Uvnitř domu si naliji sklenici vody a pomalu ji piji, přičemž přemýšlím nad zítřejší a pozítřejší a popozítřejší návštěvou nemocnice, teď každý den po celý týden. Upřímně jsem velice ráda, že se devítiměsíční doba těhotenství povedla zkrátit na týden po prvním ultrazvuku. Jen nejsem nadšená z těch návštěv. Nebudu moct teď týden dělat, co chci. Nebudu moct chodit běhat,

což mě stejně dvakrát moc nebaví, ale dělám to, protože to každá žena v mém věku dělá.

Už nemám chuť přemýšlet nad těmito věcmi, proto rozevřu mobil, který pak ještě rozevřu na mega-mobil a vyhledám si náhodnou stránku se zprávami. Část z nich je buď falešná, nebo jednoduše něco, docela dost, vynechávají, což je možná pravděpodobnější. Je tu několik článků o vládě, o výrocích prezidentky Spanilé, která tvrdí věci jako: „Svět byl stvořen pro ženy!“ a tak. Také je tu zmínka o naší zoo, ve které žijí jen samice různých tvorů, ale jen místních, protože nemáme žádné kontakty s Místy za mořem, tudíž celá podstata zoo téměř přestala existovat, zvířata, která tu uvidíte, byste mohli uvidět i kdekoli jinde na Našem ostrově.

Je nás na ostrově málo, tudíž zprávy mluví o ženách, jež znám, což mi přijde trochu zvláštní. Objevují se články o mé kamarádce, která je ale stále zaneprázdněna svými demonstračními aktivitami, aktivistce Sofi Skleněné.

Nepřišla mi taková, v první třídě.

Dál se podívám na sociální síť zvanou ŽenyŽenám. Vyskočí z ní na mě halda barevných příspěvků, na nichž všechny ženy vypadají ohromně spokojeně. Některé chodí na procházky, říkají jim ‚výlety‘, i když výletit na Našem ostrově nejde, když je tak zatraceně malý. Jiné pečou. Nejaktivnější ze všech je samozřejmě Lenka Lásková, která všechno komentuje, všem píše a hlavně sdílí tajemství svých kamarádek.

Složím mega-mobil do obyčejného mobilu, pak ho vypnu úplně. Vydám se nahoru, do patra, jen tak, protože nemám, co dělat, a jak říkám, cvičit nemůžu a pracovat se mi zrovna nechce. Moje pozornost skončí na věcech, které dokážou upoutat pozornost samotné duše, jako by se na chvíli odpoutala od těla a díky nim se vznášela a letěla pryč, věcech, které umějí léčit. Knihách.

Knihovna mého domu, skvěle uspořádaná dle velikosti, barvy obálky a jména autorky, je plná, téměř přeplněná, ale vždy mi přišlo a stále mi přijde, že tu něco chybí.

-muži-

Knihy pochází výhradně od ženských autorek a v příbězích se objevují jen ženy.

Přijde mi, jako by náš svět byl omezen, jako by ztratil celou část úhlů pohledu.

Od fantasy knih plných hrdinek s meči na opascích, jedoucích zachránit svět na svých dračících, po sci-fi knihy, které ale v našem přetechnologizovaném světě nikoho již nedokážou nadchnout, po romantické příběhy, které ztratily celou svou podstatu, protože v nich vystupují jen ženy zamilované jedna do druhé a nechápejte mě špatně, ale mám takový dojem, jakousi samovolně vytvořenou vzpomínku na minulost, ve které v romantických příbězích vystupovali i muži –

Jednu věc bych vám asi měla říct narovinu. Valná většina Felitek je lesbická, ale já ne.

Ale ne všechny mé knihy jsou takové, že ano.

Přejdu k oknu naklizeného pokoje, tam, kde stojí židle, na kterou by si nejspíš obyčejný člověk odkládal věci, ale to by u mě nešlo, můj uklízeč šestý smysl by mi to nedovolil. Pohlédnu z něj podezřívavě, jako by mi Lenka Lásková chtěla koukat do okna a kontrolovat, jestli nehledím na Přehled. Samozřejmě nekouká, ale stejně mi myslí proběhne obrázek Lenky ve svém růžovém oblečku, jak mává a směje se a křičí: „Vím, že na to jdeš koukat!“

Ale je mi to jedno. Popadnu židli a dotáhnu ji ke knihovně. Ještě jednou se ohlédnu kolem a následně se za to prokleju, protože tu přeci nikdo není, nemůžu si dělat ve světě plném problémů ještě problémy tam, kde nejsou.

Na vrchu knihovny stojí květináč s krásnou, oranžovou růží kvetoucí silnějším květem než zbytek květin v domě. Zdvihnu ji a pod květináčem se zobrazí papír, stejně tak, jak jsem si to pamatovala.

Vím, že se nejedná o dílo nijak velké krásy a literárního významu, na papíru stojí jen vypsané položky vybavení místnosti. Místnosti nacházející se tak daleko od Našeho ostrova, daleko od celého tohoto bláznovství. Ale stejně to čtu horlivě, jako by se jednalo o nejkrásnější příběh, jaký jsem kdy četla. *Noční stolek. Skříň. Ručník.* Přitisknu list papíru k sobě a zešíroka se usměji.

Chybka

44 dnů před katastrofou

-Lukkas-

A já samozřejmě přesně vím, na co si musím vyčkat. Během posledních dnů jsem se neodbytně hlásil na přenosy šperků do kamionu. Ženy by nejspíš měly pochopit, o co jde, ale nejspíš si důvěřují natolik, aby nepochybovaly o síle svých prášků, aspoň v tomhle ohledu. Včera se mi to povedlo. Stál jsem venku, tak, jako jen párkrát v životě. Všechno se lesklo a blýskalo a viděl jsem několik kroků od sebe shluk stromů, a ještě blíž jsem viděl ženu ve svém růžovém oblečku a vypadala tak trochu zle. A já věděl, co mám udělat, věděl jsem to moc dobře, stačila jedna rána.

Neudělal jsem to.

Ale dneska to udělám.

Odhlédnu od své práce, kterou stejně znám nazpaměť (*nahoru, dolu, otočit, nahoru, dolu*) a porozhlédnu se po továrně. Je plná mužů, kteří pobíhají sem a tam a ani si neuvědomují, že jim v životě někdo chybí. Jejich smysly byly jednou otupeny a už nikdy se jim nedostane záchrany.

Asi nejsou tak silní jako já. A tím nechci říct, že bych byl nějak strašně silný fyzicky, i když mám mnoho svalů, ale nevypadám jako Děd, to ne, to bych musel dostávat o mnoho lepší výživu než pořád jen chleba s máslem, hlavně jsem silný psychicky. Nikdo z nás nikdy nepoznal svou matku, některé

to oslabilo, dokázalo je to dokonce oslabit natolik, že přestali přemýšlet a podlehl tomu, ale mě ne, mě ne.

Bůhví proč se mi do hlavy proboují kvanta výroků o ženách, co tu muži šíří, když zrovna neproplouvají delíriem. Tak například jeden muž nedávno přišel s tím, že vlasy všech žen voní po vanilkách. Jiný zas tvrdí, že ženy mají na nohou šest prstů. A ještě jiný pravil, a to je tedy doopravdy těžko uvěřitelné, že když ženy prdí, létají jim od zadnice fialky. *Kde by se tam asi ty fialky jako vzaly?* Mám ale takový dojem, že aspoň část z nich je nepravdivá.

Jak voní vanilka víme jen proto, že se jednou po Vařicím oddělení rozšířil bacil, tudíž musel jeden z nás, shodou okolností Bradley, zaskočit a o té zázračné surovině o vůni medu a krému víme jen z jeho vyprávění. Vyprávěl toho i víc a z jeho slov se nám vždy všem sbíhaly sliny, tedy aspoň těm, co nebyli úplně zkaženi prášky. Našimi myslmi se pak ještě dlouho do noci honily hory sýru a dortů naskládaných jeden na druhý.

A pak jsme se vždy museli vzbudit do tohoto světa.

Nahoru, dolu, otočit, nahoru, dolu.

Nahoru, dolu, otočit, nahoru, dolu.

Vyčkávám. Vyčkávám až do brzkého odpoledne a už si myslím, že ten líbezný okamžik nepřijde, jenže pak se z přístroje na mém rameni ozve: „Milí muži, ti z vás, kteří by měli zájem o účast v předávce náhrdelníků, ať se dostaví ke vstupní bráně.“

Ani se nedokážu rozmyslet a už letím, letím rychlostí blesku, který právě vystřelil z mraku, běžím, běžím.

Protože v tomto jejich perfektním systému přece jen existuje chyba.

Protože jim stačí, aby udělaly jednu chybu a já budu volnej.

Ale pokud chybu učiním já, možná už se odsud nikdy nedostanu.

Ven pouští tři lidi a já vidím, jak se přede dveřmi tvoří zástup nejprve jednoho člověka... Pak dvou... *Proklínám svý vzdálený pracoviště, proklínám ho!*

...a pak tří. Stoupnu si do řady jako čtvrtý a užírá mě zoufalost. *To ne! Do háje, to ne!* Prohrábnu si blondaté vlasy modrými prsty tak, že tyto dvě barvy spolu musí tvořit zajímavý kontrast a proklínám svou smůlu. A zároveň vím, co musím udělat.

Narovnám se a pohlédnu na muže před sebe, a toho dalšího, a toho ještě dalšího. Minimálně první a třetí jsou závislí na červených prášcích, o tom není pochyb, tudíž i kdyby se mělo něco stát, pravděpodobně by si toho ani nevšimli...

Bez dalšího přemýšlení vpálím muži přede mnou do tváře ránu pěstí s největší silou, jakou jsem mohl v pouhých sekundách nasbírat. Cítím se strašně a bolí mě ruka. Chvilí se neděje nic. Pak odpadne stranou a je tak oblbnutý prášky, že se při pádu ani nepohne. Anebo jsem ho možná úplně vypnul.

První muž se ani neotočí, ale druhý muž ano a já v něm konečně poznám Flakea. Podívá se na mě nejprve nechápavě, ale pak přikývne a bez vyslovení vytvaruje pusou slova: „Hodně štěstí.“

Nevím, co si z toho mám vzít, nikdy jsem netušil, že Flake je tak chytrý, ale ani nemám čas si z toho nic brát, protože se začne otvírat vstupní brána.

Světlo mě oslní. I když v továrně samozřejmě světlo máme, přirozené světlo dokáže člověka ozářit víc, aniž by bylo světlejší. Když začnu znovu otvírat oči, zobrazí se mi obrys ženy v růžovém s černými vlasy, kterých mám chvíli nutkání si čuchnout, jestli opravdu voní jako krém a med, teda vanilka.

Ale tuto chuť přemůžu tak, jak to dělám často. Mám jiný cíl než čuchat k vlasům. Usmívá se na nás a já náhle vím, že to vyjde, že to zvládnu. „Tak začněte, kluci, prosím,“ řekne svým obvyklým upištěným hlasem. Červeno-práškový týpek a Flake se přede mnou dají do pohybu, jdou zpět ke vchodu, berou krabice plné náhrdelníků a vracejí se s nimi ke mně. Ale to už se taky

odvrátím a беру do rukou jednu krabici, pak druhou a třetí a nakládám je do nákladáku s řasami nalepenými nad světly tak, aby vypadal jako přiblblá žačka první třídy. Celou dobu hledím na ženu v růžovém a čekám na vhodnou příležitost.

Ve způsobu, kterým se na mě dívá poznávám, že chápe, že nejsem jako ti ostatní, ale taky vidím, že si myslí, že mě dokáže obelstít.

A pak –

Pak se otočí a já se napřáhnu a připravuju se na úder plnou silou –

A pak náhle ležím na zemi a třesu se a skoro nevnímám, jen vidím, jak přede mě přijde a v ruce drží přístroj a její prst spočívá na velkém červeném tlačítku a usmívá se, zatraceně hodně se usmívá tak, aby dala najevo, že *Vy jste nás mučili celá léta, tak si to teď vychutnejte*, jenže já jí nic neudělal, nebo nevím, co jsem jí kdy mohl udělat a ona stále mačká to tlačítko a já se stále klepu a –

„Vypadáš skvěle, miláčku,“ řekne a kopne mě do břicha.

Svěření

43 dnů před katastrofou

-Kate-

„Během pěti dnů tu máte zdravou holčičku,“ ukončí mou prohlídku doktorka Starostlivá. Usměji se na ni a ona se usmívá na mě, ale z její strany to nevypadá úplně upřímně.

„Je něco špatně, doktorko Starostlivá?“ vyhrknu, i když vím, že jde nejspíš jen o mé paranoidní sklony a ihned po vyslovení otázky se stydím za to, že jsem vůbec něco takového vyslovila, *samozřejmě, že není nic špatně, právě mi řekla, že se mi narodí zdravá holčička.*

– už to nebude jako tenkrát –

Její úsměv je stále smutný a chvíli trvá, než odpoví. „Ne, ne, všechno je v naprostém pořádku.“ Zvedne se ze svého pohodlného křesla. „To bude vše, paní Naklizená. Můžete jít domů.“

„Jo. Jo, dobře,“ řeknu, zvednu se a vyjdu ze dveří. „Na shledanou.“ Stejně mi nejde do hlavy její smutný výraz.

– teda dával by smysl, jenom kdyby –

Ale nejdu domů tak, jak mi poradila doktorka. Ach ne, před nemocnicí už na mě čekají Lenka a Lucka.

„Tak co, jaký to bylo?!“ vyhrkne Lenka z plných sil a už mě zas objímá, ale moc jí to nejde, kvůli břichu, které už se mi kulatí pod šaty. Proto toho brzy nechá a řekne: „Tyjo, promiň, no jo.“

„Ahoj Lucko,“ pozdravím i tišší ze dvou.

„Ahojky,“ řekne ona a vypadá zamyšleně, tak jako poslední dobou vždy.

Vydeme na jednu z našich „mateřských procházek“, jak tomu s oblibou říká Lenka. Tradice se zavedla až nyní, protože jsem jediná z mých kamarádek, ne, to je možná příliš, společnic, která čeká. Ale Lenka Lásková samozřejmě tvrdí, že odteď budeme chodit na procházky, když jakákoli z nás bude těhotná.

Tak jdeme dál a Lenka stále povídá dál a dál, ale mě jako vždy zajímá víc Lucka. Proto se jí nakonec zeptám, a teď naprosto napřímo, očekávajíc odpověď: „Lucko, co se děje?“

Podívá se na mě svým zamyšleným, nevypovídajícím výrazem, který vypovídá jen o smutku, který má v sobě. „Nic.“

„Co se děje?“

Pohlédne mi do očí a já vím, že nyní mluvím s opravdovou Luckou, že shodila svou masku. „Já –,“ povzdechne si. Povšimnu si Lenky, která stojí s ušima nastraženýma, vyčkává na nové drby do své kolekce. „Nedávno jsem se začala scházet s jednou ženou...“ začne obezřetně, i když ve stejnou dobu vypadá, jako by všechny ochranné bariéry rozhovoru odložila.

„Ale to samozřejmě vím, zlato,“ usměje se Lenka a očividně si myslí, že je tím záležitost vyřešena, že už to nebudeme dál řešit, a že může zas začít blábolit. „To není důvod na dělání starostí. No, každopádně moje sousedka z druhé strany si taky před pár dnama...“

„Jenže já nevím, jestli jsem s ní šťastná,“ vyhrkne Lucka a snad poprvé ve svém životě skočí Lence do řeči.

„Tak se s ní rozejdi.“

„Nevím, jestli můžu být někdy šťastná ve vztahu s ženou,“ vpálí to Lence napřímo.

Ta se zatváří skandalizovaně, jako by jí Lucka právě oznámila, že někoho zabila. Na Našem ostrově jsou deklarace nelesbovství a vraždy pro ženu snad stejně potupné. „Ty chceš říct, že se ti nelíbí ženy?“

Přikývne.

„Ach, Bohyně, ach Bohyně...“ zamumlá a chytá se při tom za hlavu. Pak řekne: „Jak se vůbec opovažuješ o takovech věcech mluvit před Kate?! Vždyť potřebuje klid, je těhotná!“

„Tohle mi fakt nemůže ublížit,“ okřiknu ji a ona zmlkne. Už už bych řekla, že ani mně se nelíbí ženy, aby byly skandální informace kompletní, ale na poslední chvíli se zarazím, protože vím, že by to Lenka vypověděla všem a vůbec si nejsem jista, zda bych z takového výroku následně neměla problémy. Čas od času v novinách vídám články o herečce nebo zpěvačce či obyčejné ženě, která prohlásila, že není lesba, skandální články, výsměchy. „Jen mluv,“ pokynu Luce, i když si vůbec nejsem jista, jestli by nějaké detaily měla Lence říkat, ale potřebuji to vědět.

„Nesnáším její vůni, když se vedle ní ráno probudím. Štve mě její upištěnej hlas.“ Odmlčí se. „Ale hlavní problémy jsou jiný, já... Zaprvý nevím, jak bych jí to řekla, aby nevyplavalo na povrch, že nejsem lesba a zadruhé... Zadruhé –,“ vzlykne. „Zadruhé prostě nechci bejt nadosmrtní sama!“ Pohlédne na nás, pak ke mně přijde blíž, ověsí se mi kolem ramen a opět vykřikne: „Nechci bejt sama, nechci bejt sama!“

Snažím se ji utěšit, hladím ji po vlasech, ale pravda je, že nevím jak, protože sama prožívám to samé, tedy s výjimkou, že já s žádnou nechodím.

„Já se vám omlouvám, ale tohle už nemůžu dál poslouchat, takže asi –,“ začne Lenka, ale Lucka ji zastaví.

„Nebude třeba.“ Odlepí se ode mne a popotáhne. „Stejně jsem byla na odchodu.“

Sledujeme ji jak odchází a mně se hlavou honí ty nejbáznivější myšlenky a konečky jejích modro, zeleno, bílo žlutých šatů zavlaží vzduchem při každém kroku, ale jen chvíli, svědomí Lenky ji očividně začne sžírat, že vyslechla tuto nelesbickou debatu, proto řekne: „Tak pojď,“ a začne odcházet a já musím jít s ní, aby mi neutekla.

Začne další nekonečný monolog a já nedokážu nepřemýšlet nad tím, že drby v Místech za mořem musejí být mnohem zajímavější díky přítomnosti mužů, protože příroda přeci chtěla, abychom byli především heterosexuálové, nebo ne? Ale Lenku to vůbec nezajímá, drbe o tom, a pak o tom dalším, dokud si nevyřve hlasivky, což se nestane nikdy a je ráda, že má někoho, kdo ji poslouchá.

Procházíme různými krajinami, přejdeme z města do lesa a nakonec na pobřeží, kde už můj mozek Lenku kompletně vytěsňuje a soustředí se na krásu, které se mu dostává. Ale zároveň hrůzu. Nekonečná modrá plocha se táhne, kam oko dohlédne, nikde nekončí, vypadá to, jako by ani končit nemohla, což je samozřejmě hloupost, vím o existenci Míst za mořem, vím o nich, ale zároveň si je neumím vnutit do mysli, stále mi přijde, jako bychom na světě byly (nebo byli?) úplně samy. Modrá se postupně mění, nejbliž ke břehu je světlá, pak přejde v tyrkysovou a nakonec na sebe vezme tmavomodrý plášť, ten klasický, na jaký člověk pomyslí, když se řekne „moře“.

Taky mě ale uprostřed toho všeho napadá něco jiného.

„Řekni mi něco o sobě, Lenko. Pořád mluvíš o ostatních a o sobě jsi mi nikdy nic neřekla.“ Řeknu to přesně takto, na plnou pusu, bez bariér.

Náhle se ve svém monologu zarazí, tváří se, jako bych jí překazila plány, ale pak se pousměje. A řekne: „No... No, tak teda dobře. Ale...“ Opravdu je to poprvé, co vidím Lenku v nesnázích s řečí. „Mně se takhle o sobě mluví divně... Co bys chtěla vědět?“

Usměji se, protože mě naše konverzace po dlouhé době zas začala bavit. „Tak začneme něčím lehkým: Co jsi dneska měla k snídani?“

Zasměje se. „Tak to je fakt lehký, byly to borůvkovo meruňkový cereálie, vyrobený paní Snídaňovou, s bílým jogurtem.“ Vypadá to, že ji naše hra taktéž baví. „Co dál?“

Zamyslím se a uvědomím si, že vlastně o ní téměř vůbec nic nevím, tudíž je tvorba otázek vcelku jednoduchá. „Kde jsi bydlela před nastěhováním do tohoto domu?“

„Bydlela jsem u má mamky, která byla závislá na plyšácích, takže to byla paní Plyšáková.“

„Co takhle děláš přes den?“

A náhle se zarazí. Zarazí se tak, jak jsem to ještě před pouhými sekundami nepokládala za možné. Jedná se o jeden z pouhých okamžiků, kdy Lenku uslyším zticha, ale to není jediné, co mě udivuje. Ve vzduchu mezi námi proplouvá tajemný pocit tvrdící, že jsem se trefila do červené, že se mi chystá říct něco opravdu velkého.

„Fakt to chceš vědět?“ řekne konečně.

Přikývnu.

„Popravdě?“

Přikývnu zas.

Zhluboka se nadechne. „Víš, dělám něco, co by se asi normálně nedalo pokládat za ženskéj zájem, navíc ti to asi bude připadat divný, takový skoro nemožný, ale já jsem se v tom fakt našla, vyžívám se v tom...“

„Tak už to vyklop!“ snažím se urychlit proces.

„Já -. Chodím vybírat krabice náhrdelníků od mužů.“

Zatmaví se mi před očima a náhle říkám až příliš nahlas: „Muži?! Ty chodíš k mužům? A -.“

A chci jí cloumat rameny a křičet na ni: *A nevidělas tam máho syna?!*

Samo sebou to neudělám.

Uklidním se, ztiším hlas a řeknu: „To je hustý.“

„Jo, jo to je,“ řekne ona a tváří se trochu vyděšeně z mé reakce, i když ji možná mohla očekávat ještě šílenější, protože jsem si jista, že kdyby řekla jiným ženám, že se stýká s muži, skákaly by jí kolem ramen a prosily by, aby je vzala s ní.

Ještě chvíli podivně stojíme. Pak se konečně posuneme, vydáme se v naší procházce dál, i když už nehrajeme naši hru s otázkami, Lenka ani nemluví. Projdeme od pobřeží loukou s vyschlou trávou až k městu, ve kterém se obrazí krásné skleněné budovy, a nakonec až k našim domům.

„Byla to sranda,“ částečně zalžu a usměji se na ni. Až pak mě dopadne strach z jejích následujících činů, které vím, že udělá a neměl by to být strach, protože se přece před slabou Lenkou Láskovou dokážu dobře sama ubránit, ale stejně se bojím, je mi to tak nějak proti srsti.

Obejme mě. Obejme mě dlouze a silně, až mám chuť ji ze sebe sundat, ale neudělám to, neudělám to a už nevím, co si o sobě mám myslet. Jsem ráda, že mě alespoň třeba nepolíbí na tvář, nebo ještě hůř, na pusku.

Když se odtrhne, prohodí jen kradmé: „Ahoj, Kate.“

A pak už stojím na ulici sama, jen já a mé myšlenky.

Otupělost

6 týdnů před katastrofou

-Lukkas-

Světlo.

Světlo, ale ne přírodní, to, který znám líp, umělý.

Jsem rád, že jsem na světě.

Otevřu oči. Cítím se otupěle, jako by mě praštili cihlou do hlavy a já teď blouznil. Protože dozajista blouzním. Uvědomím si, že se nějak podivně tvářím – směju se – a rychle se smát přestanu, ale pak opět dovolím šťastnému pocitu, aby se mi rozlil do útrob, protože mě nenapadá důvod, proč bych neměl být šťastný. Přijde mi, že vidím trochu zamlženě, ale jsem si jistý, že stojím v místnosti obložené velkými modrými dlaždicemi. Vypadá to stroze, ale nepůsobí to tak, působí to až příjemně.

Pak se z mého vnitřku začne opět vkrádat smysl, přestanu se smát a uvědomím si, že *jsem Lukkas* a taky, že *chytili mě, zavřeli mě...*

Kde to jsem?

Teď když se mi daří myslet trochu jasněji, vidím, že jsem v laboratoři. Předemnou stojí židle a stůl, jako by si tam snad někdo sedal, ale proč... Proč?

A už zas sklouzávám do deliria a úsměv se mi zas objeví na tváři a nepřemýšlím, nepřemýšlím. A pak usnu.

Světlo.

Jsem rád, že jsem na světle.

Oči mi málem vystřelí z důlků, jak je rychle otevřu a mrkám, abych viděl, protože tohle je laboratoř a já jsem rozhodně otupělý prášky, žlutými prášky, to už já poznám, to už já poznám.

Dveře laboratoře se otevřou a dovnitř vejde žena, jak jinak, žena s krátkými černými vlasy sčesanými dopředu. Na nose jí spočívají tlusté, černé, hranaté brýle, je malého vzrůstu a na sobě má růžový svetr a modré kalhoty.

Chce se mi říct něco skandálního a tvrdého, agresivního, tak, aby věděly, že to takhle není v pořádku, že je nenávidím, ale vyleze ze mě jen chabé: „Ne – Nechte mě jí – jít...“

Žena se usměje, dojde ke stolu s židlí a řekne: „Jak vidím, prášky začaly fungovat na výbornou.“ Sedne si ke stolu a začne cosi ťukat na přístroj, který je nějakým způsobem asi propojen s obrazovkou, na kterou u toho neustále hledí. Vypadá krutě, ohromně krutě, i když si toho nedokážu dostatečně všimnat přes své otupělé smysly.

„Víš, Lukku – můžu ti tak říkat?“ začne svým mechanickým hlasem a já se již chystám říct, že ne, že nechci, aby mě oslovovala ani takhle, ani nijak jinak, ale ona na mou odpověď nečeká, vlastně ani na vteřinu neodtrhne oči od té své obrazovky a pokračuje:

„Všimly jsme si tvého problému a dobře ho chápeme, chápeme, jak nesvůj se musíš cítit se všemi těmi pocity, které se ti rozšiřují myslí, s pocity, jako ten, který ti říkal, abys nebral prášky.“

Opět se chystám něco říct, ale ona nechce vést dialog, to ona mluví, to ona je ta důležitá.

„A bůhví, jaké další takové nesmyslné pocity bys v budoucnu měl, nebýt nás!“ Zní to, jako by mě chtěla přesvědčit, že pro mě vlastně dělají něco dobrého. „Samozřejmě nejsi ani první, ani poslední takový případ. V minulosti už jsme jich měly několik, ale vždy se to potom muselo řešit jinými cestami, než jakými to budeme řešit s tebou...“

Na chvíli se odmlčí a já vycítím svou příležitost a –

Ale už zas mluví: „Některé jsme jednoduše musely –,“ sekne si rovnou dlaní pod krk, „– a jiné jsme musely přeradit do jiných, kvalifikovanějších programů, o kterých s tebou samozřejmě nemůžu mluvit, vzhledem k jejich klasifikaci.“ Odkáže si, vypadá nezdravě, příliš bíle a slabě, ale co já mám co říkat, má kůže je taktéž světlá jak plátek sýra.

„Asi sis doposud myslel, že tě tady budeme mučit, nebo tak něco,“ zasměje se a já se opět podívám, že mluví ke mně, ale zvládne se na mě při tom vůbec nedívat. „To samozřejmě ne, nejsme tady žádná monstra. Jen chceme to, co je správné pro tebe, ale i pro celou společnost.“

Ťuká a ťuká a ťuká.

„Tvůj pobyt tady je rozdělen do dvou částí. V té první, která již proběhla,“ při této větě mě zamrazí, „jsme zkoumaly tvé tělesné hodnoty, snažily jsme se pochopit, proč jsi jiný než ostatní, proč pro tebe nejsou dostatečné obyčejné tři klasifikace léků. Protože v tomto stádiu je jasné, že červené prášky nejsou řešením pro tebe, nejsi na ně fyzicky, a snad ani psychicky, dostatečně silný, ne, řešení tvého problému nebude řešením v podobě klasických prášků. Ale, jak jsem již říkala, nejsi prvním případem tohoto typu. Již před mnoha lety jsme začaly s vyvíjením nového léku pro takové, jako jsi ty.“

Nadechne se a náhle vypadá pyšná, pyšná na sebe a na svou společnost, svou zemi. „A věř tomu, nebo ne, Lukku,“ opět použije jméno, které jsem jí nedovolil používat a já chci něco říct, ale nemůžu, ona pořád mluví a já nevím, co bych řekl, „včera jsme na to přišly!“

A při tom se na mě konečně podívá. Pak naposledy klikne a dojde ke mně, dívá se na mě, dívá se mi přímo do očí. „To znamená, že jeden z následujících

dnů budeš moci prášek začít brát a budeš prvním, kdo ho bude užívat. No není to vzrušující?“ Pořád mluví technickým hlasem, ale vypadá to, jako by byla opravdu šťastna.

Pak se ale, aspoň částečně, vrátí ke svému původnímu rozpoložení, otočí se, aby si vzala nějaké věci ze stolu, a řekne: „O druhé části plánu ti povíme za několik hodin.“

Pak se otočí zpět ke mně a znovu se na mě dívá, jako bych byl exponát, jako bych byl něco zvláštního, ale zároveň odporného.

A v tu chvíli to již nevydržím. Zařvu: „Ty hnusná, blbá krávo! Ty krávo!“ a chci jí dát pěstí, jenže si náhle uvědomím, že jsem svázaný, že mé ruce i nohy jsou přivázány silnými provazy ke stěně a ona už stejně odchází.

Dveře se zaklapnou a mé výkřiky a má snaha už jsou jenom vzpomínkami.

To ale nezabrání v běhu mých myšlenek, které se vydávají do všech směrů a přemýšlej nad novým práškem, který mi chtěj dát, který mě do zajista otupí ještě o mnoho víc, než jakýkoli z těch obyčejných, přemýšlím nad tím, proč mi rovnou nedaly červený prášek, proč místo toho začaly se žlutými, přemýšlím nad tím, proč mi vůbec podávaly žlutý, když mám čekat na ten nový, přemýšlím nad svými pouty, co mi svazují jak ruce, tak nohy a taky nad tou doktorkou, která mi ani neřekla své jméno, ale já bych ho přece nechtěl vědět, nechtěl bych vědět, jak se jmenuje má mučička –

Můj nádech je roztřesený jako ruce Děda ráno těsně předtím, než dostane nový prášek, kdy jsou účinky nejslabší.

Jak doktorka slíbila, další část procesu začne zanedlouho. Otevrou se dveře a dovnitř napochodují dvě ženy; jedna z nich doktorka, kterou už jsem viděl, její krátké, černé vlasy ještě nablýskanější a druhá žena s dlouhými hnědými vlasy, taktéž ve svetříku, který očividně v této laboratoři frčí.

Chvíli na mě jen koukaj a já koukám na ně, ony zvědavě, jako bych byl exponát v muzeu, tak, jak se na mne asi budou dívat všechny ženy, já nechápavě a opovrhovavě. Pak ta dlouhovlasá řekne: „No ten je teda zajímavěj.“

Jsem rád, že aspoň nemluví spisovně. Nemluví spisovně, ale ani hodně. Na druhou stranu mám pocit, jako by nebyla tak zlá, jako ta první. Nicméně zlá být musí, když mě tu takhle nechává.

Pod dlouhá pouta vázající mi ruce mi navléknou další pouta, pak odepnou ta ruční a nožní, takže jsem stále svázan, ale můžu chodit. Vyvedou mě do chodby, která vypadá stejně stroze jako celý zbytek této budovy. Napadne mě vymknout se z jejich kontroly, ale pak uvidím na jejich opascích připevněn přístroj s červeným tlačítkem a vzpomenu si, že jsem omámen prášky a přepadne mě strach, jistota, že bych to nezvládl –

Těsně předtím, než zajdeme do temné místnosti, uvidím okno. Podívaná ven mi na chvíli vyrazí dech, i když jsem kompletně otupený. Vidím tam vysoké domy se skly namísto zdí a také stejné domy naskládané jeden vedle druhého a nic takového jsem nikdy neviděl, nic takového jsem nikdy ani nedoufal, že uvidím.

„Budu se tě teď muset zeptat na pár otázek,“ přivede mě zpátky do reality žena s dlouhými hnědými vlasy. Sedím v temné místnosti osvětlené jen jedním, prudkým světlem, co mě seshora oslepuje. „Jsem psychologka Zvídavá.“ Chvilí mě napadne, že by mi třeba podala ruku, ale to samo sebou neudělá.

Místo toho se zahledí do papírů ležících na stole. „Všechno to jsou otázky, kterými chceme pochopit, proč ses choval tak, jak ses choval, co jsi u toho cítil.“ Znova mi přijde, jako by mě chtěla přesvědčit, že pro mě dělá správnou věc.

Pohlédne na mě, jako by očekávala, že něco řeknu a její oči jsou pronikavé a já náhle vím, že o mě ví spoustu věcí, i těch, které bych jí sám nikdy nesdělil.

A já hledím na ni, jak nejhoupěji to jde, protože se mi v hlavě začne rodit plán, malý plán, který by snad mohl vyjít.

„Tak jo, přejdeme teda k první otázce. Kolik ti je let? Samozřejmě, my to víme, ale chtěly bysme vědět, jestli to víš taky ty.“ A zase se na mě dívá pronikavě.

A já na ni hloupě.

A neříkám nic, neříkám sakra vůbec nic.

Odkašle si a zeptá se znovu: „Kolik ti je let?“ A kouká na mě, náhle ještě prozíravěji.

A já na ni koukám tak hloupě, jak jsem snad nekoukal nikdy v mém životě.

Pak se ke mně nakloní, až jsou naše tváře blízko, tak strašně blízko, jak jsem nikdy nebyl k tváři žádné ženy. Začne se mi dýchat trochu ztěžka. Její kůže voní jako jarní květiny.

„Nehraj si na blbýho, kocourku. Víš, co se ti jinak může stát.“

A zas se odtáhne, ona i její vůně.

A já samozřejmě vím, co by mi mohly udělat. Ještě chvíli zaváhám, polknu a řeknu: „Sedmnáct. Je mi sedmnáct.“

„Krásnej to věk,“ usměje se a já bych jí nejraději řekl, že by byl o dost krásnější, kdyby mě nedržely v šedých prostorách přeplněných muži a následně nemučily.

„Vypadá to, že to máš v hlavě srovnaný, což je pozoruhodný po podání žlutého prášku.“ Na chvíli se zakousne do konce své tužky, jako by to bylo ohromně zajímavé, pak řekne: „K další otázce. Před kolika dny si přestal brát léky?“

Zamyslím se a rozhodnu zalhat. „Před čtyřma.“

Projede mnou elektřina a mám pocit, jako by se mi mělo zastavit srdce.

„Před čtyřma dnama?“ zeptá se, obočí zvedlé a já už nehodlám absolutně nic riskovat, už nic:

„Asi před dvěma tejdnama,“ zamumlám.

„Dobře. Nesmíš zapomínat, *Lukku*, že my tady o tobě víme všechno.“ Zase používaj mé jméno, které jsem jim nikdy užívat nedovolil. Trochu si odkašle. „Proč jsi je přestal brát?“

Umělé světlo mi zabliká na pozdrav a já nemám tušení co odpovědět. „Já –,“ začnu a už se bojím elektřiny. A pak se rozhodnu říct to na rovinu: „Myslím si, že je nechutný, jak nás muže omezujete práškama, jak z nás děláte jenom poslušný nástroje na vaší špinavou –.“

Ale to už mnou projíždí proud.

Do svého „pokoje“ se vrátím o několik desítek minut později. Někdy tou dobou mi také přivezou večeri, co jiného než chleba s máslem. Sním je s chutí, protože mám hlad a nevidím výhody v hladovění.

Pak tam nejspíš několik hodin jen stojím a hledím do umělého světla nad sebou, protože umělá světla maj jakýsi omamující účinek a já jsem si jist, že dnes potřebuju prášky a světlo, aby mě omamovaly.

Nevím, kolik je hodin, když vejde dívka, musí být mladá, s tmavě blondatými copy a jasně modrýma očima. Vypadá smutně, když ke mně přijde a mě chvíli běhá mráz po zádech z toho, co mi přišla udělat. Pak si ale všimnu kyblíku, který nese v rukou, a ze kterého je slyšet čvachtání vody. Vytáhne hadřík a začne mi jím otírat obličej a ruce a přitom se na ni prudce dívám, a i když se na mě ona dívat nechce, nebo nemůže, stejně na mě její pohled občas spadne a v tu chvíli vím, že si rozumíme, že není jedna z nich.

Když pozoruji její postavu, jak se vzdaluje ve dveřích, plán se mi v hlavě dotvoří.

Kamarádky

41 dnů před katastrofou

-Kate-

Stojím před divoce barevným domem s kyticí všech možných barev v rukou. Netušila jsem, že je někdo schopný svázat fialovou, růžovou, červenou, žlutou, oranžovou a bílou růží dohromady, ale teď když to vidím, připadá mi to krásné.

A hlavně mi připadá krásné to, co se právě chystám udělat, i když nebezpečné, zatraceně nebezpečné.

Ale to kamarádky dělaj.

Hnědé dveře s oranžovo červeným lemováním se pomalu otevrou a já zatajím dech. Ale je to jen Lucka, tak, jak jsme se domluvily, a já samozřejmě věděla, že to bude Lucka, ale stejně jsem se nemohla oprostít od pocitu strachu, že přeci jen otevře její přítelkyně.

Ruce jí spočívají zkřížené na hrudi a vypadá to, jako by se ještě naposledy rozhodovala, jestli činí správné rozhodnutí. Já si jen pomyslím: *Neměla bych být já ta váhavá, když se to celý dělá kvůli tobě?* Ale nic neřeknu.

A ona mě pustí dovnitř.

Za jejím tuhým výrazem vidím nejistotu, ale to jsem asi mohla čekat.

Vnitřek domu vypadá přesně tak, jak by, soudě dle jejího jména, asi vypadat měl. Každá květina ve váze, každá sklenička má jinou barvu. Stůl nosí tu trávy, zatímco lustr tu nebe. A stěny jsou fialové, což mému mozku vůbec neladí. Nejdřív se donutím k mlčenlivosti ohledně těchto pocitů, pak je ale stejně vyslovím hlavně k prolomení ponuré atmosféry, která se nad námi vznáší, nebo ne úplně ponuré, ale rozhodně ne veselé.

V rohu má svou klec papoušek postříkaný desítkami barev a jejich odstíny.

„Máš tady barvy zvolený jak v cirkuse,“ zasměji se a ona se taky zasměje, i když jen trochu. Hlavou mi proběhnou všechny vzpomínky, které mám s cirkusem spojené, jak jsme se s mamkou a sestrami chodily koukat na tanečnice a jezdkyňe na tygřících.

„A tohle je pan Modřina?“ dojdu k papouškovi a zazubím se na něj, přičemž se na mě on podívá velice podezřívavě.

„Jo,“ přitaká ona, ale bez většího zájmu. „Chceš napít?“ Kývnu. Vytáhne mi tedy zelenou skleničku a nalije do ní, překvapivě, jen vodu. Asi bych čekala spíš růžovou malinovou šťávu, nebo žlutou citronovou limonádu. Vypiji ji a stále nikdo nic neříká.

Dá mou kytici do vázy a zamumlá: „Je krásná.“

Pak se vrhnu rovnou na věc: „V kolik přijde?“

„Za hodinu.“

Kývnu. „Tak to bysme se asi měly dát do práce.“

Teď zas kývne ona.

A dáme se do práce. Na stůl položíme dvě sklenice s nedopitým vínem, na něž obtiskneme naše rtěnky, na obě sklenice obě rtěnky, aby to vypadalo, že jsme pily najednou, nebo tak něco. Nemyslela jsem si, že budou na sklenici obtisky našich rtů tak dobře vidět, předpokládala jsem, že budeme muset vystříhnout z papíru rty, natřít je rtěnkou, a pak je obtisknout, jak to dělají

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Plameny na moři.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.